

ШАРЛЬ ПЕРРО

ПОПЕЛЮШКА

МАЛЮНКИ
В. ЧЕРНУХИ

ІЗ ФРАНЦУЗЬКОЇ ДЛЯ ДІТЕЙ ПЕРЕКАЗАВ
РОМАН ТЕРЕЩЕНКО

ШАРЛЬ ПЕРРО
ПІЛЮШКА

ВИДАВНИЦТВО ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ «БЕСІКА»
КІЇВ 1968

Упоравшись, падчерка забиралась у куток й сідала на попіл, натрушений біля каміна. Тому всі в домі звали її Черногузкою. А молодша сестра, не така лиха, як старша, прозвала її Попелюшкою. Та навіть у своєму жалюгідному лахмітті Попелюшка була багато вродливіша за сестер, хоч ті й ходили в пишних шатах.

Якось син короля, молодий і гожий принц, улаштував бал і запросив на нього всіх знатних людей королівства.

Попелюшині сестри також дістали запрошення, бо їх уважали за поважних осіб у тій країні. Вони дуже зраділи й почали вибирати строї і зачіски, які були б їм до лиця найбільш.

А в Попелюшки, звісно, з'явилися нові турботи: прасувати сестрам білизну й крохмалити комірці. Сестри тільки про те й говорили, як би ліпше вбратися, і безперестанку крутилися перед люстрами, вибираючи й приміряючи свої сукні.

— Я, — сказала старша сестра, — наряджуся в сукню з червоного оксамиту й почеплю оздобу, які мені привезли з Англії.

— А я, — відгукнулась молодша, — одягну свою буденну сукню, та зате в мене буде накидка, гаптована золотими квітами, й діамантовий пояс — такий не в кожної знайдеться.

Запросили найкращу перукарку, аби та зачесала їх наймодніше, й закупили білил та рум'ян навіть більше, ніж треба було.

Тоді покликали Попелюшку, щоб порадитися з нею,

бо вона мала добрий смак. Дівчина дала сестрам вельми мудрі поради і навіть запропонувала причесати їх. Ті залюбки погодились.

Коли Попелюшка чесала сестрам коси, вони спитали її:

— Попелюшко, а ти хотіла б поїхати на бал?

— Ах, сестриці, ви смієтеся з мене! Хіба ж мені годиться там бути!

— А й правда, було б сміху, коли б Чорногузка з'явилася в королівському палаці!

Інша дівчина за такі слова неодмінно зіпсувала б злим сестрам зачіски, але Попелюшка мала добре серце й зачесала їх так гарно, що кращого годі й бажати.

Зачіски так сподобались сестрам, що вони з радощів майже два дні нічого не їли, не відходили од люстер і все роздивлялися—чи не схудли, бува, і чи не треба ще тугіше затягти шнурівки.

Врешті настав щасливий день: сестри посідали в карету й поїхали в палац.

Попелюшка довго стояла під брамою й сумно дивилася їм услід. Коли ж вони геть зникли з очей, дівчина сіла на ганку і гірко заплакала.

Аж тут з'явилася Попелющина тітка—добра фея. Побачивши, що небога вмивається сльозами, тітка запитала, чого вона побивається.

— Я теж хочу... теж хочу...

Дівчина так плакала, що не могла навіть доказати, чого вона хоче.

Тоді добра фея спитала:

— Ти хочеш поїхати на бал, правда ж?

— Ой,—схлипнула Попелюшка,— дуже, дуже хочу.

— Гарзд,—мовила фея.— Коли ти будеш слухняною дівчиною, я зроблю так, що ти поїдеш туди.

Вона повела її у двір і наказала:

— Піди на город і принеси мені гарбуз.

Попелюшка миттю побігла на город, вибрала найкращий гарбуз і принесла його тітці. Але вона ніяк не могла здогадатись, як звичайнісінький гарбуз може допомогти їй потрапити на бал.

Тим часом тітка розрізала гарбуз, вичистила його так, що залишилась сама лиш шкуринка, торкнулась його своєю чарівною паличкою— і вмент гарбуз перетворився на прегарну визолочену карету.

У пастці фея знайшла шість живих мишей.

Вона звеліла Попелюшці відчинити пастку; тількино звідти вибігала миша, фея торкалась її своєю чарівною паличкою— і миша оберталась на прекрасного коня. Не минуло й хвилини, як перед дівчиною стояла чудова запряжка на шість коней, мишасто-сірих, в яблуках.

Тут фея замислилась, де б його взяти кучера.

— Стривайте,— вигукнула Попелюшка,— я зараз піду погляну, чи не потрапив у пастку щур. З нього ми й зробимо кучера.

— Справді,— погодилась фея,— піди подивись.

Попелюшка принесла пастку, де сиділо трійко товстих щурів.

Фея вибрала одного з довгими вусами й доторкну-

лася до нього своєю чарівною паличкою. Мить—і товстелезний кучер-вусань стояв перед ними. Потому тітка звеліла Попелюшці:

— Піді-но в сад, там за лійкою ти знайдеш шість ящірок. Принеси їх мені.

Попелюшка принесла ящірок, і фея обернула їх на шістьох лакеїв у строкатих лівреях; вони одразу скочили на задок карети і виструнчилися так, ніби все життя тільки це й робили.

Тоді фея сказала до Попелюшки:

— Ну ось, тепер ти можеш їхати на бал. Чи ти задоволена?

— Дуже!—відповіла дівчина.—Тільки як же я поїду така брудна та обшарпана?

Фея легенько торкнулась Попелюшки своєю чарівною паличкою, і вмить її старенька подерта сукенка перетворилася на пишні шати, гаптовані золотом і сріблом, оздоблені самоцвітами.

Ще дала фея Попелюшці пару кришталевих черевичків, таких гарненьких та зgrabних, що ні в казці сказати, ні пером описати.

В своїх нових строях і в кришталевих черевичках Попелюшка сіла в карету.

Тоді фея звеліла дівчині лишатися на балі тільки до півночі, бо вже за хвилину пізніш карета її знову обернеться на гарбуз, коні—на мишей, лакеї—на ящірок, кучер—на щура, а чудові строї—на старе, подерте лахміття.

Попелюшка обіцяла тітці, що неодмінно залишить

дванадцять. Вона низько вклонилася гостям і зникла так швидко, що ніхто їй отямитись не встиг.

Скоро дівчина повернулася додому, вона пішла до тітки, палко їй подякувала і сказала, що їй дуже хотілося б завтра знову поїхати на бал, бо принц запрошував її.

Поки вона розповідала феї про бал, з королівського палацу приїхали сестри й нетерпляче застукали в двері.

Попелюшка пішла відчиняти.

— Та й довго ж ви не поверталися,— мовила вона позіхаючи і протираючи очі, ніби їй справді тільки що прокинулася.

А їй, звісно, анітрохи не хотілося спати...

— Коли б ти була на цьому чарівному балі,— сказала одна сестра,— ти б там не нудьгувала: в палац приїздила найвродливіша в світі принцеса, якої ніхто досі не бачив. Вона була дуже люб'язна до нас і навіть частувала помаранчами й цитринами.

Попелюшка зраділа з цих слів і спитала сестер, як звати принцесу. Але вони відповіли, що її ніхто не знає, що принц дуже засмучений цим і віддасть все що завгодно, аби тільки дізнатися, хто вона така.

Попелюшка всміхнулася й сказала:

— Невже їй справді така гарна? Ах, які ви щасливі! Аби хоч поглянути на неї краєчком ока! Сестрице, люба,— попросила вона,— дайте, будь ласка, мені вашу жовту сукню, оту, що ви надягаєте щодня, і я в ній поїду на бал!

— Такої!—одказала сестра.— Це вже й купи не держиться. Щоб я віддала свою сукню брудній Черногузці?! Ти мене, мабуть, за божевільну маєш?

Попелюшка знала, що сестра їй відмовить, і була дуже рада, що не помилилась. Ну що б вона робила, якби сестра погодилась дати їй те вбрання?

Назавтра сестри знову поїхали на бал, а за ними й Попелюшка, вбрана цього разу ще ошатніше.

Принц не відходив од неї й на мент, весь час говорив їй ніжні слова.

Попелюшка чулася такою веселою й щасливою, що забула про наказ феї. Їй здавалося—до півночі ще далеко, аж тут почало бити дванадцять. Вона підхопилася з місця й помчала з палацу прудко, як лань. Принц кинувся за нею, але даремно—годі було наздогнати невідому красуню.

Але тікаючи, Попелюшка загубила на сходах один з своїх кришталевих черевичків. Принц угледів його, обережно підняв, підбіг до брами і запитав у сторожі, чи не бачила вона часом, як з палацу виходила прекрасна юна принцеса. Та йому відповіли, що нікого не бачили, крім однієї дуже бідно вбраної дівчини, котра скидалася скорше на жебрачку, ніж на пишну принцесу.

Не почувши нічого втішного, принц сумно повернувся в палац, думаючи лише про те, як би розшукати втікачку.

А Попелюшка тим часом прибігла додому захекана, без карети, без лакеїв і в своєму старому жалюгідному

вбранні. Нічого в неї не лишилося від усієї її пишноти, крім одного маленького кришталевого черевичка.

Коли сестри повернулися додому, Попелюшка схвилювано запитала у них, чи було їм весело, чи приїздила знову в палац та принцеса.

Сестри відповіли, що красуня приїздила. Але тількино пробило північ, як вона зникла, та так хутко, що загубила кришталевий черевичок, такий гарний, що ні в казці сказати, ні пером описати. А принц підняв той черевичок і до кінця балу сидів та дивився на нього. Він, безперечно, закохався в принцесу.

Вони сказали правду: принц і справді покохав невідому красуню.

Минуло кілька днів, і він звелів привселюдно оголосити, що візьме собі за дружину ту дівчину, яка зможе взути кришталевий черевичок.

Почали міряти черевичок спочатку принцесам, тоді герцогиням і всім придворним дамам, але все було даремно.

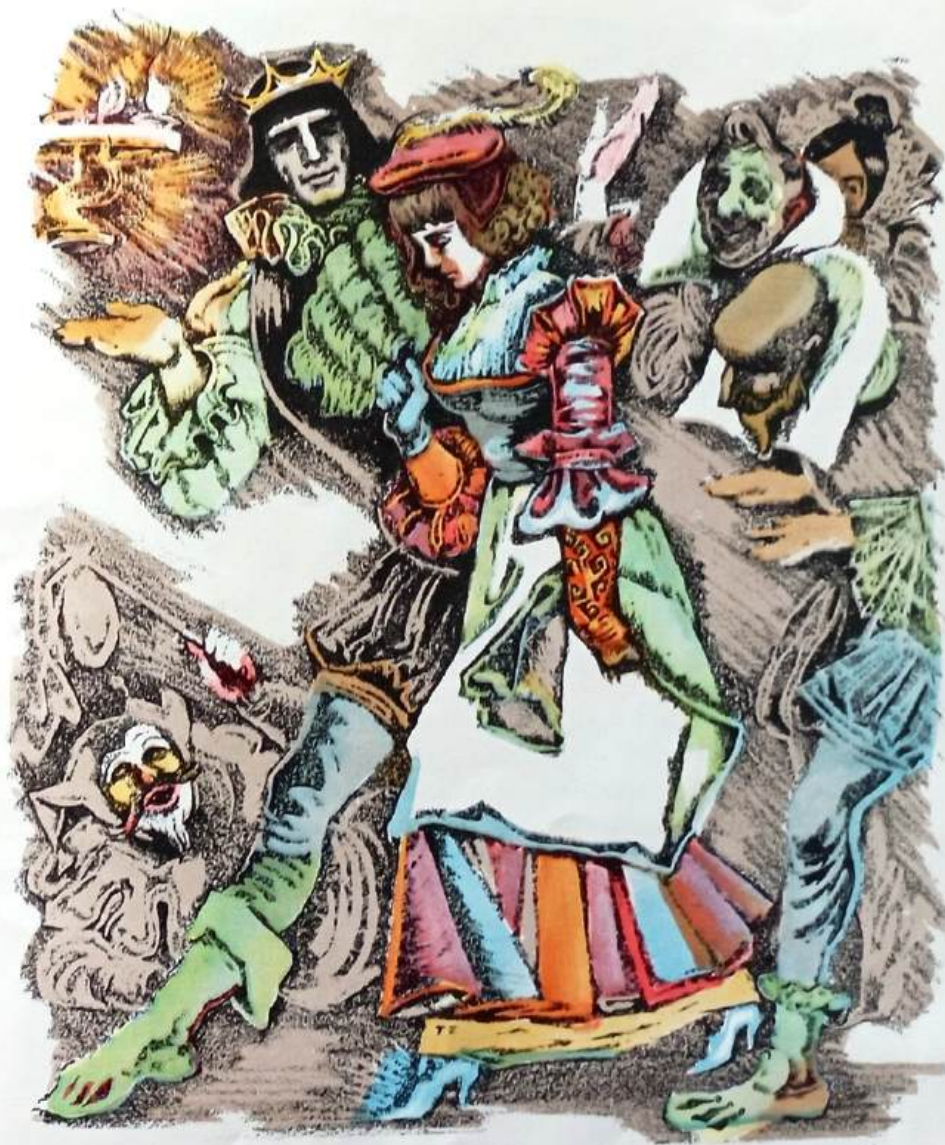
Принесли черевичок і двом Попелющиним сестрам. Та що вони не робили, як не старалися,—не взули черевичка, бо мали надто великі й незграбні ноги.

Тоді Попелюшка, яка була при цьому і впізнала свій черевичок, сказала сміючись:

— А дайте-но я спробую надіти!

Сестри заходилися кепкувати й знущатися з неї.

Але придворний, який міряв черевичок, пильно подивився на Попелюшку і, помітивши її надзвичайну вроду, сказав: хай і вона поміряє, бо він дістав наказа

ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

Перро Шарль
ЗОЛУШКА

Сказка

(На українском языкѣ)

Редактор *І. Г. Сидоренко*

Художній редактор *В. Ю. Тернавський*

Технічний редактор *Т. І. Розум*

Коректор *В. Л. Ніколенко*

Здано на виробництво 4/XI 1967 р. Підписано до друку 17/X 1968 р. Формат 84×108^{1/16}. Фіз. друк. арк. 1,5. Умовн. друк. арк. 2,52. Обл.-вид. арк. 2,19. Тираж 100 000. Зам. 1324.

Ціна 16 коп.

Видавництво «Веселка». Київ, Кірова, 34.

Надруковано з діапозитивів Харківської фабрики кольорового друку на друкоофсетній фабриці «Атлас» Комітету по пресі при Раді Міністрів УРСР. Львів, Зелена, 20.

7—6—1

69—68М

16 коп.

